

Onze Band

September/Oktober 2020

64e jaargang, nr. 5

VRIJZINNIGE GELOOFSGEMEENSCHAP MIDDEN-DRENTHE

*Zin om naar
de kerk te gaan
met mij?*

aanmelden bij Gerda Wiggerink!

Samenstelling bestuur

Voorzitter: Dhr. Wietze de Boer, Rijksweg 207, 9423 PE Hoogersmilde, tel. 0592-459822, email: de.bo20@hetnet.nl

Secretaris: Mevr. Berty Bruggink-Haaier, Kerklaan 38, 9422 ED Smilde, tel. 0592-414536, of 06-20431335, email: janbruggink@hetnet.nl

Penningmeester: Mevr. Reina Limburg- Schuring, Asserstraat 9, 9411 LH Beilen, tel.0593-523757, e-mail: grlimburg@gmail.com

Banknr. : NL34 RABO 0306 5001 40

2e penningmeester: Mevr. Gerda Wiggerink-Wolbers, Perkstraat 5, 9411 PK Beilen, tel. 0593-526889, of 06-13727849, email: gerda@wiggerink.nl

Overige adressen van onze afdeling

Voorganger: mevr. Helene Westerik-Lammers, Van Stolberglaan 49, 7681 GB Vroomshoop, tel. 0546-642540 of 06-43167139, email: h.h.westerik@outlook.com

Beheerder Website en Facebook: dhr. Wim Boer, Volmachtenstraat 1, 9414 AL Hooghalen, 0593-592045, email: wimboer@trinedmail.nl

Internet: www.vrijzinnigen.nl \ midden-drenthe

Facebook: zoek op @VRIJZINNIGENBEILEN

Gebouw: Vrijzinnig Centrum "De Stroming", Weijerdstraat 9, 9411 PJ Beilen (geen postadres!)

Foto: Gerrit Staal

Bijeenkomsten

Zo.	06 sept.	10.00 uur:	Mevr. Helene Westerik- Lammers Startzondag
Zo.	20 sept.	10.00 uur:	CVD dienst, plaats nog niet bekend
Zo.	04 okt.	10.00 uur:	Mevr. Helene Westerik- Lammers
Zo.	01 nov.	10.00 uur:	Mevr. Helene Westerik- Lammers

Agenda

Di.	08-sept	13.30 uur:	Over dementie, Henk Middeljans
Di.	22 sept.	13.30 uur:	Over dementie, Henk Middeljans
Di.	22 sept.	19.30 uur:	Over verwondering gesproken
Di.	29 sept.	19.00 uur:	Museum, Ellert & Brammert
Di.	13 okt.	12.30 uur: 17.30 uur:	Samen eten Samen eten
Zo.	18 okt.	10.00 uur:	Stapstenen, herfstwandeling
Di.	10 nov.	12.30 uur: 17.30 uur:	Samen eten Samen eten
Wo.	18 nov.	15.00 uur:	Jaarvergadering

Hoop in Earnewâld!

Het lijkt wel alsof je door een groene zee rijdt; als je van de snelweg koers zet richting Earnewâld, oftewel Eernewoude. Een plaats in Friesland, te midden van water. Met veel boten en een mooie galerie.

Minimaal één keer per jaar rijden wij er naar toe. Het begon ooit als verjaardagscadeau voor Bob. Een dag erop uit. Iets met water, groen en kunst, dat zocht en vond ik bij galerie Koopmans.

Het gebouw is op zichzelf al mooi, op een industrie/werfachtig terrein. Op de bovenverdieping is de galerie, beneden een meubelmakerij, waarbij vooral het gebruik van oude scheepsmaterialen bijzonder is. In de galerie hangen naast de kunst van een gastexposant altijd de schilderijen van Klaas en Gosse Koopmans, vader en zoon.

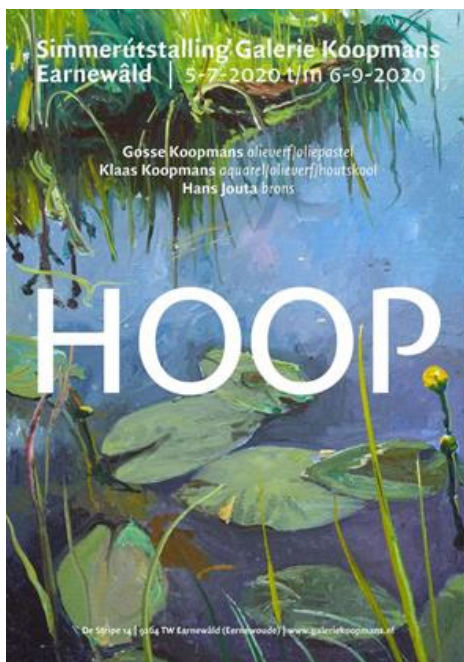
Klaas Koopmans (1920-2006) is in zijn leven meerdere keren opgenomen geweest vanwege manische depressiviteit. Tijdens die opnamen kreeg hij volop de gelegenheid om te tekenen. De tekeningen die hij maakte van de patiënten staan bekend onder de naam *Gestichtstekeningen*.

Het boek dat ervan gemaakt is, heeft als ondertitel 'de kracht van kwetsbaarheid'.

De informatie in dit artikel komt uit het boek.

Een paar jaar geleden hebben wij de *Gestichtstekeningen* tentoongesteld gezien in de *Agnessjerke in Earnewâld* (kerk uit 1794).

Dat was waarschijnlijk niet voor niets in een kerk, want Klaas was een gelovig mens. Zijn houvast was dat God hem zou genezen.

Wat hem tijdens zijn opnamen ook hielp waren de contacten met anderen. Hij schrijft in een brief aan zijn vrouw: *'de praters hebben me veel goed gedaan, ook al waren het maar wat alledaagse dingen waar je het over had.'* Maar het tekenen vormde zijn beste uitlaatklep, want dat hielp hem om de wereld om hem heen vertrouwd te maken.

De tekeningen zouden Klaas altijd dierbaar blijven. Ik vind de tekeningen mooi. Ontroerend omdat ze zo echt zijn. Ze zijn niet geromantiseerd en geven geen oordeel; ze geven aan hoe het voor de mensen was. Met de gewone dingen van het leven in de kliniek; zoals het scheren en met elkaar aan tafel zitten, maar ook met de ellende, verwarring en uitzichtloosheid.

De tekeningen zijn voor mij een pleidooi voor het echt zien van mensen, ook zij die volgens de zogenaamde standaard 'anders zijn'. Want ja, wat is normaal?

De kracht van kwetsbaarheid, dat is de ondertitel van het boek. Mooie titel, maar ik heb er zonder uitleg wel wat moeite mee. Dat de tekeningen in al hun kwetsbaarheid krachtig zijn: ja! Dat Klaas Koopmans heeft laten zien dat in zijn kwetsbaarste periodes zijn tekentalent hem kracht gaf: ja! Maar dat kwetsbaarheid altijd als kracht kan worden aangewend: nee.

Het lijkt alsof er tegenwoordig van iedereen wordt verlangd om uit je beperkingen of je beroerde situatie kracht te putten om eruit te komen. Maar die gedachte gaat uit van een autonomie die niet voor iedereen geldt. Niet iedereen kan zo makkelijk het heft in eigen handen nemen en iets aan zijn of haar beroerde situatie veranderen.

Daarvoor heeft een mens soms een ander mens of iets anders nodig. En ja, daar kan ook God onder vallen, hoe dat ook wordt ingevuld.

De tentoonstelling die er nu te zien is in Galerie Koopmans heeft als titel 'Hoop'. Met prachtige werken van met name Gosse Koopmans die dát uitstralen: hoop door de kracht van de natuur, door een dag van samenzijn aan het strand; door de eindeloze wolken en luchten boven een zee van groen, geel en blauw.

Met een hartelijke groet, Helene Westerik

Van de voorganger

Inmiddels heeft de zomer geschiedenis geschreven, met vele warme dagen. Tijdens dat soort dagen komen vaak gedachten aan vroeger terug, toen ik nog een kind was. Hoe je dan toch op tijd naar bed moest, maar natuurlijk niet kon slapen. Nu bleef ik maar zo lang mogelijk op, om te wachten op verkoeling.

En ondertussen raakten de gemoederen ook wat oververhit als het om corona gaat. Aan de ene kant steeds minder mensen die zich er iets van aantrekken; demonstraties tegen de maatregelen. Aan de andere kant mensen die zich zorgen maken, en zich wellicht ook wel afvragen waar de saamhorigheid van het begin gebleven is.

Blijkbaar houden mensen dat niet zo lang vol – saamhorigheid; jezelf in acht nemen of bepaalde dingen niet doen in het belang van een ander. Of misschien anders gezegd: als een groep zo groot is dat je elkaar niet (meer) kent, wordt het steeds moeilijker om rekening met elkaar te (willen) houden. Je hebt een gezicht nodig, een verhaal, iets ‘concreets’. En dat betekent dus dat het nodig is én blijft om contact te houden met de mensen in je omgeving. Om niet té makkelijk te denken: ‘ach, het gaat wel weer’. Want juist als het nieuwtje eraf is, wordt het precair voor de mensen die écht aandacht nodig hebben, aan wie niet zo vaak (meer) gevraagd wordt: ‘zul je voorzichtig zijn’?

Zul je voorzichtig zijn?

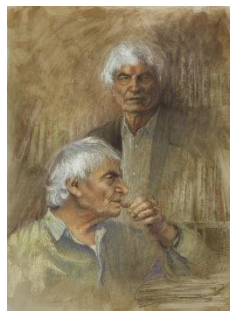
*Ik weet wel dat je maar een
boodschap doet
hier om de hoek*

*en dat je niet gekleed bent voor
een lange reis.*

*Je kus is licht,
je blik gerust
en vredig zijn je hand en voet.*

*Maar achter deze hoek
een werelddeel,
achter dit ogenblik
een zee van tijd.*

Zul je voorzichtig zijn?

(Gedicht van:
Adriaan Morriën)

Tijdens de vakantie hebben Bob en ik ons het huisje in Papenvoort eigen gemaakt. Het is een hele fijne plek, en het is heerlijk om dichtbij Beilen en Odoorn te zijn. Dat geeft rust en ruimte.

Op 2 *augustus* waren we al weer bij elkaar op de zondagmorgen. Kwetsbaarheid, daar ging het over; dat we dat als mensen zijn én blijven. Kwetsbaar en breekbaar als porselein, maar ó zo mooi. Nadien namen Wim Boer en ik een filmpje op voor de tentdienst, die dit jaar fysiek niet door kon gaan. Van iedere geloofsgemeenschap was er zo'n filmpje, en alle filmpjes samen vormden een digitale tentdienst. Op zich een mooi experiment, dat wellicht nog wordt uitgewerkt. Het was in ieder geval verrassend om op deze manier 'bij elkaar binnen te komen'.

Op 6 *september* is onze startzondag. De startzondag heeft altijd als kenmerk 'samen iets doen', meestal ook met een eenvoudige maaltijd. In corona-tijd is dat lastig. Want rondlopen en dichtbij elkaar zitten is nog niet veilig. Dat heeft ons doen besluiten dat de startzondag dit jaar een normale dienst is. Met natuurlijk wel als inzet 'een nieuwe start'!

In augustus zijn we begonnen met de bijeenkomsten rondom dementie. De volgende zijn 8 en 22 *september*. Met kunst en verhalen van Henk Middeldjans, en met ruimte tot het delen van eigen ervaringen. Het begint om 13.30 en duurt tot 15.15. Graag opgeven bij Helene. Verwonderen gaan we ook weer doen; op *dinsdagavond 22 september*, met maximaal 10 mensen. Ook graag opgeven bij Helene. Wat het najaar ons brengen zal; niemand die het weet. Laten we alert en voorzichtig blijven, maar niet té angstig. Want contact verbindt, en verbinding verdiept.

Hartelijke groet Helene Westerik

Van de bestuurstafel

Heel langzaam komt het leven weer wat op gang, maar het anderhalve meter afstand houden blijft voorlopig nog gehandhaafd. Ik wil u er nogmaals aan herinneren dat wij bij onze kerkdiensten (en ook buiten) deze regel echt in acht moeten nemen. Op zondag 6 september is de startzondag en dan zal er ook koffie/thee zijn. Ook voor deze dienst, (en de volgende diensten) graag opgeven bij Gerda Wiggerink.

Ons orgel is aan onderhoud toe, bij de firma Mense Ruiter in Groningen is een prijsopgaaf gevraagd. De kosten zijn dermate hoog dat wij hebben besloten, op advies van onze organist Wim Boer, een tweede orgelbouwer te vragen voor een prijsopgaaf. Deze orgelbouwer woont in Beilen, de heer Heideveld heeft ons orgel bekeken en een prijsopgaaf gemaakt voor de noodzakelijke dingen die gedaan moeten worden om het orgel goed bespeelbaar te houden.

Deze prijsopgaaf was aanmerkelijk lager dan de eerste en het bestuur heeft besloten de heer Heideveld deze onderhoudsbeurt te laten uitvoeren. Daarna moet het orgel gestemd worden en daarvoor roept de heer Heideveld de deskundigheid van de firma Mense Ruiter in.

Er zal ook iets moeten gebeuren met betrekking tot de elektra bij de windmotor van het orgel en daar zal de firma Snijder voor benaderd worden. Van de VPSB hebben wij de toezegging gekregen van een subsidie, waar het bestuur heel blij mee is en waar deze onderhoudsbeurt van betaald kan worden.

Als laatste nog één vraag, hebt u een e-mail adres of een nieuw e-mail adres, wilt u dit dan doorgeven aan het bestuur? Zo kunnen wij u nog beter op de hoogte houden van onze activiteiten.

Hartelijke groet, Reina Limburg

Leden van de Rabobank! Rabo ClubSupport 2020

Tussen 5 en 25 oktober mogen **leden van Rabobank** Assen en Noord-Drenthe weer stemmen. Iedere stem is geld waard, dus doe mee!

U kunt ook stemmen op Vrijzinnigen NPB Midden-Drenthe!

Begin november volgt dan de uitslag van Rabo ClubSupport 2020.

Van de penningmeester

De collecte op 2 augustus heeft € 89,50 opgeleverd. Ook kregen wij de afgelopen periode nog een gift binnen voor de bloemengroet. Voor deze giften onze hartelijke dank.

Reina Limburg, penningmeester

Stapstenen

Het Stapstenenprogramma 2020 loopt toch wat anders dan gedacht.

Het kerstconcert dat gepland stond op 13 december is uitgesteld tot 2021, en ook de middag die gepland stond met *Renate Snoeijs* stellen we vanwege de huidige corona-ontwikkelingen uit.

De nieuwe datum is nu: 17 januari 2021.

De herfstwandeling op zondag 18 oktober gaat wel door.

Om 10.00 uur verzamelen bij Vrijzinnig Centrum de Stroming.

In 2021 maken we een nieuwe STAP. Op een weg waarin we spiritualiteit meer willen gaan verbinden met kunst. Het idee is dat we op geregelde basis met elkaar een (theater)voorstelling gaan bezoeken. Dat kan in een theater zijn, maar er zijn ook wel eens voorstellingen in kerken te zien.

De vaste derde zondag van de maand gaan we daarbij loslaten, omdat we dan afhankelijk zijn van de tijden van een voorstelling. Hoe gaan we dit doen? We willen graag van u weten of u op een lijst wilt komen om geïnformeerd te worden over voorstellingen. Zo ja, dan bellen we u, en dan regelen we samen het vervoer en de kaartjes.

Voor zover mogelijk zullen we ook proberen om af en toe iemand in ons gebouw uit te nodigen; dan bij voorkeur wél op de 3e zondag van de maand.

De vraag is dus nu: wilt u op de lijst van belangstellenden? Als u dat wilt, dan kunt u zich melden bij Lies de Boer: 0592 – 459822.

Hartelijke groet van Lies, Aly, Janne, Grietje en Helene

Verwonderen...

Over verwondering gesproken.... Dat gaan we weer doen op dinsdagavond 22 september, om 19.30 uur. Op de dag dat officieel de herfst begint. Wel graag even opgeven bij Helene Westerik.

Jaco – Janny Jalving bij Ellert & Brammert

In het museum Ellert & Brammert is in de grote zaal van 't Armenhuis een tentoonstelling te zien van de diverse werken van Janny Jalving (landschappen, stillevens, boerderijen, tekeningen). We hebben met het museum kunnen regelen dat wij er op een avond naar toe kunnen.

Marchinus Elting uit Odoorn die alles weet over de kunstwerken van Janny zal ons dan het één en ander vertellen. We hoeven niet de entreeprijs van € 8,50 te betalen, maar een vrije gift wordt op prijs gesteld. De rondleiding zal lopend/staande zijn. Als u een rollator meeneemt, kunt u daarop zitten. Er zullen ook wat stoelen beschikbaar zijn om op te zitten. Wanneer: Dinsdag 29 september om 19.00 in Schoonoord.

We zullen vanuit Beilen gezamenlijk met auto's reizen. Vertrek: 18.15 uur. Uiteraard corona-veilig. Kosten vervoer: € 5,00. Het maximum is 10 personen. Aanmelden bij Lammy Tillema (tel. 0593-522501).

Samen Eten

Aly, Gerda en Helene hebben een systeem bedacht waarmee we aan de 1,5 meter afstand kunnen voldoen.

We gaan samen eten in twee rondes; een ronde tussen de middag, om 12.30 (inloop vanaf 12.15); en een ronde om

17.30 (inloop vanaf 17.15). We eten in de kerkzaal omdat we dan wat ruimer kunnen zitten. Koks zijn altijd welkom; ook als je alleen een voorgerecht of nagerecht wilt maken. Mensen uit het Stroomdal kunnen opgehaald en terug gebracht worden met de Spectrum-bus. Dit moeten we dan wel een week van te voren weten/regelen.

Opgave is (net als voorheen) nodig, en wel bij Gerda Wiggerink.

Wij delen de groepen in (voor de middag of de avond), maar als je absoluut verhinderd op de middag of de avond, dan kun je dat aangeven. De nieuwe data voor het najaar zijn: 1 september; 13 oktober; 10 november. Wij hebben er weer veel zin in, dus hopelijk tot etens!

Een vrolijke keukengroet van Aly, Gerda en Helene

Een klein verhaaltje – een beetje van Toon (Tellegen), een beetje van mezelf (Helene Westerik).....

Toen de zomer op z'n heetst was en de bladeren van de bomen slap naar beneden hingen en verlangden naar de herfst, wanneer ze zouden gaan dwarrelen en vallen en op elkaar zouden gaan liggen en andere kleuren zouden aannemen, wanneer het fris zou zijn en helder, met doorzichtige regendruppels aan elk takje en twijgje, ging de eekhoorn uit varen.

Water, dat is het beste, voor alles wat je in beweging wilt zetten, voor alles wat vast zit, wat warm is en knelt. Zwemmen, dat is heerlijk als je dingen van je af wilt laten glijden.

De eekhoorn stapte in een bootje dat aan de oever van de rivier vastgemeerd lag. Het bootje was rond als de ondergaande zon, zodat hij niet wist wat de voorkant was en wat de achterkant.

Zodoende wist hij ook niet welke kant hij op moest varen. Hij trok de roeispanten naar binnen en liet zich meedrijven met de stroom van de rivier.

Dat kan een mens ook maar het beste doen – je laten meedrijven met dat wat zich in het leven aandient. Althans als het gaat om dingen die je niet kunt veranderen. Of als het gaat om dat onverwoestbare verlangen om alles even te laten voor wat het is.

Het felle zonlicht kaatste van het water naar zijn hoofd en weer terug, en hij zag hoe hij de zweetdruppels van zijn voorhoofd wiste, die van zijn kruin steeds maar weer naar voren stroomden. De eekhoorn had het druk met zijn gedachten. Ze lieten hem niet met rust. Hij wilde niet denken, maar het lukte hem niet zijn gedachten in bedwang te houden. Zij waren sterker dan zijn wil.

Kunst in de kerk

In juli nam Hans Eeftink op zondag een kunstwerk mee, en in augustus zagen we een schilderij van Bob Westerik.

Hans liet een bronzen beeldje zien dat hij ooit bij zijn werkgever Urenco heeft gekregen. Naar aanleiding van een groot project dat je alleen maar met elkaar kunt doen. De kunstenaar is Corry Ammerlaan, en bij het beeldje hoort de tekst: vanuit een brede basis vieren deze figuren een succesvolle verbintenis.

De mensen slaan de handen ineen, en bereiken zo met elkaar meer. Mooi beeld, mooie gedachte; zeker ook om uit te voeren.

In augustus nam Helene een schilderij van Bob mee: van de zee, de duinen en wat mensjes in de verte. Als symbool voor kwetsbaarheid. Voor de pluisjes in de wind die wij als mensen zijn. Maar wel aanwezig, en

genietend van, en soms strijdend tegen de elementen van de natuur: de aarde die ons laat zien dat het goed is om te wortelen; het water dat ons laat zien dat het goed is om te blijven (mee)bewegen; de lucht die ons laat zien dat er meer is tussen hemel en aarde.

Gedicht

Land van reuzen
En harde werkers
Land van zand
En land van veen
Bossen, kanalen
Stroompjes en vennen
Hier ging de tijd
Nog ongemerkt heen

Mensen met petten
Met stokken, met klompen
Zij groeten een moi
En kuieren door
Mensen op weg
Met karren en paarden
Over het zandpad
Een eeuwenoud spoor

Dit mooi gebied
Met zijn diepe historie
Dit mooie landschap
Met sporen van pijn
Deze gemeenschap
Met goedlachse mensen
Rijk is het leven
Rustig de schijn

Hier zit de grond
 In de ziel van de mensen
 Hier geeft natuur hen
 Hun daaglijkse moed
 Hier dwaalt men tijdloos
 Kalmeren gedachten
 Stroomt rivier én kanaal
 Door het arbeidersbloed

 Ook in het nu
 Is geschiedenis voelbaar
 Dit land voedt de mensen
 De vonk in hun hart
 Cultuur stuurt de wensen
 De voetstap, de richting
 In lied, werk, verhaal
 Het is hier dat het start.

Gertrud Reinink - Ode aan Drenthe

*Zij die hun verjaardag hopen te vieren
 (vanaf 75 jaar)*

Mevr. L. Hoogerkamp- Arends	Exloo	03-09-1942
Mevr. G. Brouwer- Kamphuis	Beilen	07-09-1925
Dhr. J. Tjassens	Westerbork	08-10-1937
Mevr. J. Wilms- Roeles	Aalden	09-10-1930
Dhr. A. Jager	Beilen	17-10-1935
Mevr. H. Leungen-Bonnen	Beilen	03-11-1933

Alle jarigen, van harte gefeliciteerd!

In memoriam Jacobus Koerts

Op 4 juli jl. overleed op 86-jarige leeftijd Jacobus Koerts.

Op 10 juli herdachten we zijn leven in het crematorium in Fluitenberg.

Een prachtige plek, met uitzicht op de natuur. Waar Cobus zo van hield.

Op de rouwkaart staat op de voorkant een foto die Cobus zelf maakte van het Hijkermeer. Een plek waar zijn leven begon, en waar hij heel graag kwam. Vele schilderijen en tekeningen maakte hij van die plek.

Elke keer was het weer anders. Elk keer was het mooi.

Cobus heeft zijn leven lang hard gewerkt, als vrachtwagenchauffeur en later, na een ongeluk met de vrachtwagen, als beheerder van de kantine van Super de Boer. Dat laatste deed hij met Hennie samen. Hij kende als geen ander de weg in binnen-en buitenland. In al die jaren dat hij 'bij de weg was', keek hij ook heel goed naar de natuur om hem heen.

Wat kon hij genieten van een zonsopgang, of zonsondergang. Hij vond het dan jammer dat de meeste mensen dat niet zagen, omdat ze nog sliepen of al sliepen.

En zo kwam het misschien wel dat hij na zijn pensionering ging tekenen en schilderen. Met name natuur, maar ook andere dingen om hem heen. Talent dat had hij. En met dat talent schilderden we bij het afscheid het verhaal van zijn leven. Met zijn geboortehuis, de vele wegen die hij bereden had met de auto's waar hij trots op was, en natuurlijk met Hennie, zijn kinderen Jan en Annie, hun partners Anja en Teunis, de kleinkinderen Danny, Michael en Richard, met hun partners Marie, Linda en Harriëtte. En al schilderend vertelden we over zijn zorgzaamheid, trouw en zorgvuldigheid, over zijn grote inzet voor mensen en zijn verlangen naar vrede en harmonie, én zijn wens om altijd de regie in eigen handen te houden, zeker ook als ging om het autorijden. Want dat verschaftte hem de vrijheid om naar buiten te gaan, om de dingen te overdenken. In stilte, in de natuur. Om zo inspiratie op te doen voor zijn schilderijen, die hem vervolgens, als hij op zijn kamertje zat, weer terugbrachten in de natuur. Dat was de manier waarop hij zich uitte kon.

Tevreden was hij met wat het leven had gebracht en wat hij had. Samen met Hennie, met wie hij lange tijd de liefde voor de natuur en de eenvoud van een klapstoeltje met een van huis meegebracht broodje kon delen. Jammer was het geweest toen dat niet meer kon vanwege haar gezondheid. Bezorgd werd hij, terwijl hij altijd tegen háár zei: *‘maak je niet zoveel zorgen’!*

Heel blij was Cobus met zijn kinderen en zijn kleinkinderen. Hij had ze allemaal autorijden en buksschieten geleerd; wat had hij dat ook nog graag met zijn achterkleinkinderen Noah en Liam willen doen! Cobus was een man weinig woorden; zo staat er op de rouwkaart: *‘Een mens bewaart zijn eigen ik heel diep onder zijn huid, en alles wat daarbinnen zit komt er maar zelden uit.’* Zijn geloof zat in de natuur; want hoe kan het anders dat die zó bijzonder is?

En zo was er aan het einde van zijn leven een ondergaande zon; krachtig en kleurrijk, omringd door zachte wolken, met als boodschap: *‘het is goed zo’.*

Maar wat zal Cobus gemist worden. Door Hennie, zijn kinderen, klein-en achterkleinkinderen en zijn broer en zussen. Mogen zij troost vinden in alle goede herinneringen en in alles wat Cobus voor hen heeft achtergelaten, in gedachten én in zijn schilderijen.

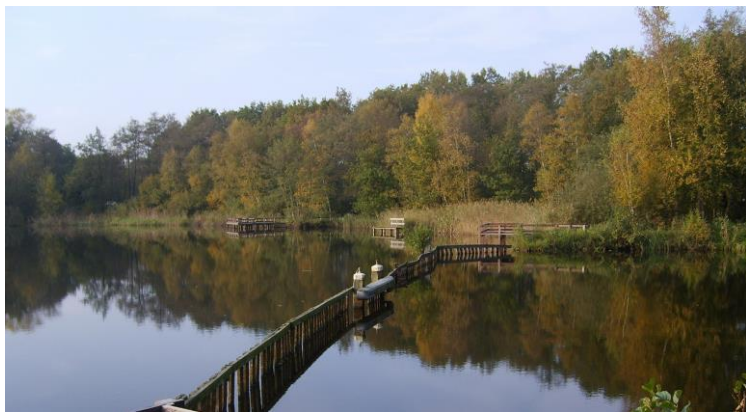

Foto van Cobus Koerts van het Hijkermeer

Helene Westerik

Bloemengroet

De bloemen waren op zondag 2 augustus voor
Mevr. M. Bisschop in Hoogeveen.

Jubilea

Het is al weer even geleden, maar op 27
mei was het echtpaar A. Jager- Tijmes
60 jaar getrouwd!

Namens het bestuur wensen we het
echtpaar nog vele mooie jaren toe.

Inleveren kopij

Voor het volgende nummer kunt u de kopij inleveren bij
Gerda Wiggerink tot uiterlijk 19 oktober 2020.

Dodehoekspiegel, een reactie

Een vereniging met 3000 verschillende gezichten! Lees de reactie van Paul
van de Cingel op het stuk van het Vrijzinnig Platform in *Vrije Ruimte* van
juli.

We beginnen met het oorspronkelijke artikel en daarna volgt de reactie.

Dodehoekspiegel

‘Nederland heeft een te positief zelfbeeld, racisme zit in onze dode hoek’.
Als een van de leden van het Vrijzinnig platform en bezig met het thema
‘diversiteit: samen leven met verschillen’ intrigeerde deze titel van een
column in het Nederlands Dagblad mij. Met name het idee van de dode
hoek.

Ik zie dan gelijk een auto met caravan voor me volgestouwd met kinderen en spullen op weg naar een gezellige camping. Met goede zin en goede wil. Achter het stuur een geconcentreerde chauffeur die het gezin veilig op de plek van bestemming wil krijgen. Zich ervan bewust dat hij ondanks zijn goede bedoelingen een gevaar kan zijn voor anderen op de weg, want hij is beperkt in zijn zicht. De spiegel heeft namelijk een dode hoek. En daar is iets op bedacht: een extra spiegel op de gewone spiegel.

Een extra spiegel op de gewone spiegel. Nodig om ongelukken te voorkomen, omdat de gewone spiegel een klein maar wezenlijk stukje niet laat zien. Dat vind ik een treffend beeld en ik vraag me af: is dat nou niet precies wat we nodig hebben als we het hebben over samen leven met verschillen? Een extra spiegel? Eentje die ons zicht geeft op onze dode hoek? En nee, laten we nou niet zeggen dat wij vrijzinnigen geen dode hoek hebben. Ook wij zijn gewoon mensen, leven in onze bubbel en hebben zo onze voorkeuren. Toch?

Met een groet van Vrijzinnig platform
Etje Verhagen, Feiko Prins, Joost Ruitenbergh, Diet Bredenoord, Lia Hol

Reactie van Paul van Cingel

Over het thema "Diversiteit: samen leven met verschillen"

Een school met 20.000 verschillende gezichten

Prikkelende bijdrage van het Vrijzinnig Platform in Vrije Ruimte van juli. Inderdaad: als racisme in onze dode hoek zit, dan is om ongelukken te voorkomen een extra dode hoek spiegel een mooi hulpmiddel. En in het geval van racisme is dat natuurlijk geen overbodige luxe.

Maar ik denk dat écht samen leven met verschillen meer ambitie vergt. Je vakantie is immers ook geen direct succes als je met je extra spiegel op de auto zonder ongelukken op de camping bent aangekomen. Daarvoor is meer nodig.

Ik heb lang gedacht dat tolerantie dat beetje extra zou zijn. Verdraagzaamheid, vreedzame co-existentie, elkaar in je waarde laten. Fijne woorden, maar in de nasleep van de black lives matter beweging las

ik laatst een stuk van een filosoof in De Volkskrant met als kop: wil jij getolereerd worden? Die krachtige vraag zette bij mij de zaak op scherp. Nee, natuurlijk wil ik niet slechts getolereerd worden in onze samenleving. Dat staat voor mij erg ver van echt samen leven met verschillen.

Hoe zouden we dan wél verder kunnen komen dan het voorkomen van ongelukken en het tolereren van mensen die van ons verschillen?

Mij helpt het om minder te denken in termen van groepen en meer te denken in termen van individuen. Minder hokjesgeest, met groepshokjes als “blank”, of “homoseksueel”, of “vrouw”. En in plaats daarvan meer erkenning van het simpele feit dat mensen van elkaar verschillen, want geen mens is precies gelijk aan een ander. Een project op de hogeschool Windesheim zegt het kernachtig: “Windesheim is een hogeschool met 20.000 verschillende gezichten”. Niks indeling in etnische minderheidsgroepen, of LHBT-gemeenschap of studenten met een functiebeperking. Gewoon allemaal individuele mensen, geen een precies gelijk aan een ander.

Door diversiteit op deze manier te benaderen blijf ik weg van wij-zij denken, dat vaak leidt tot polarisatie (en tot de ongelukken in onze dode hoek). Bovendien roept het interessante vragen op. Als de hogeschool 20.000 verschillende gezichten heeft, betekent dit dan dat Vrijzinnig Hattem e.o. 70 verschillende gezichten kent? Ken ik de diversiteit in onze eigen kring eigenlijk wel? En zo ja, wat leert mij dat dan over samen leven? Want blijkbaar zoeken we elkaar ondanks al onze verschillen toch telkens weer op. Of misschien wel dankzij al onze verschillen?

Ik heb het gevoel dat we dan echt een stap voorwaarts zetten, omdat we diversiteit niet (alleen maar) zien als een probleem, maar ook als een bron van mogelijkheden. Om verder te komen als vrijdenkers en zinzoekers, om verrast te worden met telkens nieuwe invalshoeken, verhalen, beelden, klanken en rituelen.

Paul van der Cingel, Lid Vrijzinnig Hattem e.o.

(Bron: Website Vrijzinnigen Nederland)